

Ιερομάρτυς Άγιος Σεραφεΐμ επίσκοπος Φαναρίου, το κλέος των Αγράφων.

Άγιος Σεραφεΐμ ο ιερομάρτυς, επίσκοπος Φαναρίου, αγωνιστής του Χριστού και πατριώτης υπέρμαχος της ελευθερίας των υπόδουλων Ελλήνων. Γεννήθηκε κατά τον 16^ο αιώνα, δεν γνωρίζουμε την ακριβή ημερομηνία, εις το χωριό Μπεζούλα του ν. Καρδίσης. Γεννήθηκε σε οικογένεια θεοσεβή και διαπαιδαγωγήθηκε « εν νοουθεσία Κυρίου». Διδάχθηκε από τους γονείς του Σωφρόνιο και Μαρία να αγαπά τα πνευματικά και τον Θεό και να απεχθάνεται τις δόξες, τις τιμές και τις αμαρτωλές απολαύσεις. Το βαπτιστικό του όνομα ήτο Σωτήριος. Έτρεφε μεγάλη ευλάβεια στους ιερείς και ήτο υπάκουος στους γονείς του και στους συγχωριανούς του. Οι γονείς του τον έστειλαν και έμαθε τα θεία γράμματα στο μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονος πλησίον του χωρίου του. Διακρίθηκε στην σχολική ζωή όντας ευφυής και επιμελής.

Εγκατέλειψε τα εγκόσμια, αφού η φλόγα του μοναχισμού του πύρωνα την καρδιά. Περιήλθε τα μοναστήρια των Αγράφων και αποφάσισε να μονάσει στο μοναστήρι το επονομαζόμενο «Κορώνα» και «Κρυερά Βρύσις». Εκεί, κοντά σε ενάρετους και ασκητικούς μοναχούς άρχισε έναν αγώνα σκληρό μιμούμενος και παραδειγματιζόμενος από τις αρετές των συμμοναστών του. Γρήγορα εκάρη μοναχός, λαμβάνοντας το όνομα Σεραφεΐμ. Με την σύμφωνη γνώμη όλων χειροτονήθηκε διάκονος και αργότερα ιερέας. Συνέχισε με ζήλο την αγγελική ζωή.

Μετά από μικρό χρονικό διάστημα ο Αρχιεπίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου κοιμήθηκε. Διάδοχός του εκλέχθηκε ομόφωνα ο Άγιος. Αποδεχόμενος το βαρύ φορτίο της αρχιεροσύνης με ζήλο και επιμονή ποίμναινε το ποίμνιό του χωρίς να λογαριάζει κόπους και θυσίες. Είχε την αίσθηση ότι ήταν δούλος ανάξιος και θεωρούσε ότι δεν έπραττε έργα θεάρεστα. Για τον λόγο αυτό παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει του μαρτυρίου.

Ο Θεός τον αξίωσε του μαρτυρίου, όπως ζητούσε. Ιδού πως. Το έτος 1601 ο μητροπολίτης Λαρίσης Διονύσιος συγκέντρωσε αριθμό ανθρώπων και κήρυξε επανάσταση κατά των Τούρκων. Η προσπάθεια απέτυχε. Ο Διονύσιος συνελήφθηκε και φονεύτηκε. Ο Άγιος δεν είχε πολλές επαφές μαζί του. Με το ταραγμένο κλίμα των ημερών, λόγω των γεγονότων, ο Άγιος πήγε στο Φανάρι για να μοιράσει στους αγάδες τα συνήθη δώρα. Οι Τούρκοι αγάδες φθονούσαν και ζήλευαν τον Άγιο για το έργο του και ζητούσαν αφορμή να τον φονεύσουν ή να τον αναγκάσουν να αλλαξοπιστήσει. Βλέποντάς τον οι αγάδες έλεγαν μεταξύ τους: «Και αυτός μαζί με τον Διονύσιο ήταν». Ακούγοντας ο Άγιος ερωτά για ποιον αναφέρονται. Τότε οι αγάδες με θυμό του λένουν: «Πώς τολμάς και εμφανίζεσαι μπροστά μας; Θα λάβεις αυτό το οποίο σου πρέπει εκτός, αν θελήσεις να αφήσεις την πίστη σου».

Ο Άγιος τα άκουσε ψύχραιμος. Μέσα του ξυπνά η επιθυμία του μαρτυρίου και απαντά: «Όλοι οι Χριστιανοί το γνωρίζουν και εσείς το ομολογείτε ότι είμαι αμέτοχος και για κανένα λόγο δεν θα αφήσω τον γλυκύτατο Ιησού και να συνταχθώ με τον διάβολο. Ελπίζω από τον Δεσπότη μου να τύχω περισσότερης τιμής και την δική σας τιμή δεν καταδέχομαι».

Ακούσαντες αυτά οι αγάδες εξαγριώθηκαν και βιαίως τον έφεραν στον ηγεμόνα ζητώντας να τον βγάλει από τη ζωή με κακό θάνατο. Ο ηγεμόνας άρχισε με ήρεμο τρόπο να προσπαθεί να καλοπιάνει τον Άγιο και να τον πείσει να απαρνηθεί τον Χριστό. Προσποιείται ότι λυπάται να τον θανατώσει γιατί τον βλέπει ως άνθρωπο καλό, ο οποίος παρασύρθηκε από τον κακό Διονύσιο. Ο Άγιος απαντά: το γνωρίζεις ότι είμαι αναίτιος αλλά εγώ την πίστη μου δεν θέλω να αρνηθώ, ούτε να χωριστώ από τον γλυκύτατό μου Δεσπότη και Θεό. Χίλιους θανάτους να λάβω για το όνομά του το Άγιο, θα είναι χαρά και ευφροσύνη. Ο ηγεμόνας μόλις άκουσε αυτά διέταξε να τον βασανίσουν, να τεμαχίσουν την μύτη του και να τον βάλουν στην φυλακή χωρίς νερό και τροφή, με την ελπίδα να καμφθεί το γενναίο φρόνημα του Σεραφείμ. Μάταια. Στην φυλακή ο Άγιος δόξαζε και ευχαριστούσε τον Θεό και τον παρακαλούσε να του δώσει δύναμη να αντέξει τα βάσανα.

Ο ηγεμόνας ζήτησε και έφεραν τον Άγιο ενώπιόν του και προσποιούμενος τον καλό και τον φίλο τον ρωτά αν άλλαξε γνώμη και τον συμβουλεύει, ως φίλος, να αλλάξει πίστη. Ατάραχος απαντά ο Σεραφείμ: «Έπρεπε να μη σου δώσω καμμιά απάντηση, γιατί λέγεις ότι είσαι φίλος και μου δίνεις ασεβή συμβουλή να αφήσω τον Ποιητή και Πλάστη Ιησού Χριστό και να πιστεύσω σε έναν ψεύτη προφήτη και ασεβή άνθρωπο. Δεν πρόλαβε ο Άγιος να τελειώσει τον λόγο και ο ηγεμόνας δίνει εντολή βασανισμού του: να τανύσουν τα χέρια και τα πόδια, να βάλουν επάνω στην κοιλιά βαριά πέτρα και να αρχίζουν να ξεσχίζουν την σάρκα του. Ο Άγιος έχαιρε για το πάθος το οποίο ζούσε εξ αιτίας της πίστης του.

Ο ηγεμόνας δεν άντεχε να βλέπει τον Άγιο να δοξολογεί τον Θεό και διέταξε να τον παλουκώσουν και να πεθάνει με αυτό τον φρικτό θάνατο. Στον τόπο του μαρτυρίου μια αράπισσα έβριζε χυδαία τον Χριστό και τον Άγιο, οποίος μιμούμενος τον Χριστό, συγχωρούσε την γυναίκα.

Η Αγία εκκλησία μας τιμά την μνήμη του την 4^η Δεκεμβρίου (ημέρα της κοιμήσεως). Εις την Ι. Μονή Κορώνης λιτανεύεται η κάρα του την τελευταία Κυριακή του Σεπτεμβρίου. Εις την Καρδίτσα, της οποίας είναι πολιούχος, την Κυριακή των Μυροφόρων.

Μυργιώτης Παναγιώτης

Μαθηματικός

Священномученик Серафим, епископ Фанарийский , Клеос Аграфоса .

священномученик Серафим , епископ Фанарский , борец за Христа и патриотический защитник свободы поработенных греков. Он родился в 16^{веке} , точную дату мы не знаем, в деревне Безула , н. Кардицис . Он родился в богобоязненной семье и получил образование «в наставлении Господнем». Его родители Софроний и Мария научили его любить духовное и Бога и ненавидеть славу, почести и греховные удовольствия. Его имя при крещении было Сотирис . Он очень почитал священников и был послушен своим родителям и односельчанам. Родители послали его, и он научился божественным буквам в монастыре Святого Пантелеймона недалеко от своей деревни. В школьной жизни он отличился умом и прилежностью.

Он отказался от мирских дел, так как пламя монашества обожгло его сердце. Он поступил в монастыри Аграфы и решил постричься в монастыре так называемых «Венец» и «Крьера Врисис » . Там, рядом с добродетельными и подвижническими монахами, он начал тяжелую борьбу, подражая и показывая добродетели своих братьев-монахов . Он быстро стал монахом, приняв имя Серафим. С согласия всех он был рукоположен в сан диакона, а затем и священника. Стремитесь к ангельской жизни с рвением.

Спустя небольшой промежуток времени архиепископ Фанариевский и Неохорийский заснул —Агиос был единогласно избран его преемником. Принимая тяжкое бремя первосвященства, с усердием и настойчивостью он пас свое стадо, не считаясь с трудами и жертвами. Он чувствовал себя недостойным рабом и считал, что не совершает божественных дел. По этой причине он умолял Бога даровать ему мученическую смерть.

Бог даровал ему мученическую смерть, как он просил. Вот как. В 1601 году митрополит Ларисы Дионисий собрал множество людей и объявил революцию против турок. Попытка не удалась. Дионисий был схвачен и убит. У Агиоса с ним было не так много контактов. В связи с беспокойной обстановкой дней, вызванной событиями, святой отправился в Фанари, чтобы раздать паломникам обычные дары. Турецкие агады завидовали и завидовали святому за его труды и искали повода убить его или заставить обратиться. Увидев его, старцы сказали между собой: «И он был с Дионисием». Слушая, святой спрашивает, о ком идет речь. Тогда агады с гневом говорят ему: «Как ты смеешь предстать перед нами? —Вы получите то, что заслуживаете, если только не захотите оставить свою веру».

Святой выслушал их спокойно . В нем пробуждается желание мученичества, и он отвечает: «Все христиане знают это, и вы исповедуете это, что я одинок и ни за что не оставлю милого Иисуса и не примусь за руки с дьяволом. Я надеюсь от моего деспота получить больше чести, а вашей чести я не принимаю».

Услышав это, агады разгневались и насильно привели его к правителю с просьбой предать его плохой смерти. Правитель спокойно стал пытаться расположить к себе святителя и убедить его отречься от Христа. Она делает вид, что сожалеет об его убийстве, потому что видит в нем хорошего человека, которого соблазнил злой Дионисий. Святитель отвечает: ты знаешь, что я ненужен, но я не хочу ни отречься от своей веры, ни разлучиться с моим милым Господом и Богом. Принять тысячу смертей за свое святое имя будет радостью и весельем. Как только правитель услышал это, он приказал истязать его, отрезать ему нос и посадить в темницу без воды и еды, в надежде, что храбрый ум Серафима изменится. Напрасно. В темнице святитель прославлял и благодарил Бога и просил дать ему силы перенести страдания.

Правитель спросил, и они привели к нему святого, притворяющегося добрым, и друг спрашивает его, не передумал ли он, и советует ему, как другу, изменить веру. Невозмутимый Серафим отвечает: «Я не должен был давать тебе ответа, потому что ты говоришь, что ты друг, и даешь мне нечестивый совет оставить Поэта и Фальсификатора Иисуса Христа и уверовать в лжепророка и нечестивца. Святой не успел закончить речь, и правитель приказывает истязать его ; вытянуть ему руки и ноги, положить ему на живот тяжелый камень и начать рвать его плоть. Святой радовался страсти, которую он переживал из-за своей веры.

Правитель не мог вынести вида святого, прославляющего Бога, и приказал избить его и умереть этой ужасной смертью. На месте мученической кончины арабская женщина вульгарно прокляла Христа и святого, который, подражая Христу, простил женщину.

Наша Святая Церковь чтит его память 4 декабря (День Успения Пресвятой Богородицы). В И. В монастыре Коронис его платформа зажигается в последнее воскресенье сентября. В Кардице, покровителем которой он является, в Мирофорскую неделю.

Миргиотис Панайотис

Математический